

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyň: **a) O. M., b) nezl. K. M.**, obě zastoupeny Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Plynářská 671, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020, č. j. 45 Az 24/2018 – 31,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020, č. j. 45 Az 24/2018 – 31, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2018, č. j. OAM-428/ZA-ZA11-K02-2018, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobkyním **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ing. Martina Kopeckého **se určí** částkou 12 729 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně a) a jejím prostřednictvím rovněž žalobkyně b) podaly dne 18. 5. 2018 v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 23. 5. 2018 poskytla žalobkyně a) údaje k jejich žádostem. Naposledy žily ve

městě Chust v Zakarpatské oblasti Ukrajiny, žalobkyně a) je vdaná (její manžel je také žadatelem o mezinárodní ochranu) a má vedle dcery také zletilého syna, který se nachází na Krymu. Do České republiky vycestovaly v září 2012 na turistické vízum, od té doby žijí v ČR u tchýně. Požádaly sice po příjezdu o mezinárodní ochranu, protože jim na Ukrajině vyhrožovali, ale ta jim nebyla udělena. Tchán nedávno zemřel, proto se žalobkyně a) obává nechat tchýni v ČR samotnou. Obávají se také lidí, kteří jim kdysi vyhrožovali, nadále se na ně ptají. Ve zemi původu nemají kde bydlet a nikoho tam nemají. Žalobkyně b) zde chodí do školy a mluví česky, má tu kamarády.

[2] Při pohovoru dne 23. 5. 2018 žalobkyně a) rozvedla, že důvodem jejich předchozí žádosti bylo to, že jim na Ukrajině tehdy vyhrožovali „mafianti“, dokonce ji zbili. Chtěli po nich peníze, protože manželovi žalobkyně a) vyhotovili falešné vízum. Ví od známých asi rok, že se na ně ptali a že říkali, že kdyby se vrátili, něco jim udělají. Žalobkyně a) se obává, že by po návratu po nich opět vyžadovali peníze. Před odjezdem ze země původu se žalobkyně a) obrátila na policii, ta však případ uzavřela s tím, že se nic nestalo. Takový výsledek podle žalobkyně a) odráží vliv rodičů vyděračů, mohli si ve městě dělat, co chtěli. Ačkoli se proti postupu policie žalobkyně a) bránila stížností, řešení se nedočkala. Třebaže by podle svého tvrzení žalobkyně problémy vyřešily i přestěhováním v rámci Ukrajiny, vycestovaly do České republiky. Měly povolený pobyt v České republice do 27. 5. 2018, byla jim však uložena povinnost opustit Českou republiku do 12. 1. 2018. V roce 2018 vycestovaly jednou na Slovensko a tentýž den se vrátily do České republiky, aby si pobyt prodloužily o 3 měsíce. V České republice žijí u tchýně, ta je českou občankou, pracuje, její zdravotní stav je dobrý, před měsícem však zemřel tchán, tak je na tom tchýně psychicky špatně. Žalobkyně a) i její manžel v České republice pracovali, měli slušné výplaty a našetřili si. Žalobkyně b) chodí do čtvrté třídy, mluví česky a rozumí rusky i ukrajinsky, má zde kroužky i kamarády. Teoreticky by si mohli na Ukrajině vytvořit zázemí, i když tam teď nic nemají, ale bylo by těžké najít práci, nikdo by jim nepomohl; vrátit se nechťejí. V místě jejich posledního bydliště se neválčí, je tam dobrá bezpečnostní situace, podrobnosti však žalobkyně a) nesleduje.

[3] Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2018, č. j. OAM-428/ZA-ZA11-K02-2018, nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[4] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že žalobkyně uváděly stejné důvody podání žádosti jako v předcházejícím řízení s výjimkou úmrtí tchána žalobkyně a) a z toho plynoucích důsledků pro její tchýni, odkázal proto též na odůvodnění své předchozího rozhodnutí ze dne 15. 5. 2013, č. j. OAM-274/ZA-ZA06-K01-2012, o první žádosti žalobkyň. K přetrvávajícím obavám žalobkyň ze zmiňovaných osob v Chustu žalovaný uvedl, že se tímto tvrzením žalobkyně snažily posílit svůj azylový příběh. Z výpovědi žalobkyně a) totiž vyplynulo, že se na ně uvedené osoby ptaly naposledy minulý rok a nevěděly, kde se žalobkyně nacházejí, od roku 2012 s žalobkyněmi nepřišly do kontaktu. Podle žalovaného uvedené vypovídá o nízké intenzitě až nezájmu těchto osob o rodinu žalobkyň. Tvrzení žalobkyně a) pokládal žalovaný za spekulativní a vágní, nadto v rozporu s její výpovědí v předcházejícím řízení. K absenci zázemí na Ukrajině však žalovaný podotkl, že tato skutečnost je azylově irelevantní, žalovaný u žalobkyně a) neshledal žádný důvod, který by jí bránil integrovat se na ukrajinský pracovní trh. Žalovaný popsal ekonomickou situaci na Ukrajině s tím, že je možné čerpat

pokračování

různé formy sociální podpory, v neposlední řadě se žalobkyním dostává podpory od manžela žalobkyně a). Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně mohly předvídat, že za určitých okolností budou muset vycestovat z České republiky. Žalobkyně b) bude moci pokračovat v základním školním vzdělání na Ukrajině, což jí nebude činit nepřekonatelné obtíže, jelikož rozumí rusky i ukrajinsky. Ani úmrtí tchána žalobkyně a) není azylově relevantní, navíc tchýně žalobkyně a) by v ČR nezůstala sama, neboť má mnoho přátel a známých. Ani zhoršená bezpečnostní situace na Ukrajině podle žalovaného není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť Zakarpatská oblast Ukrajiny je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a bezpečnostní situace tam je stabilní. Žalovaný pokládá žádost žalobkyň za účelovou, jelikož ji podaly společně s manželem žalobkyně a) v poslední den, kdy měl povinnost vycestovat z České republiky. Nemožnost zajistit si jiným způsobem dočasné legální setrvání na území České republiky pak žalovaný vyhodnotil jako pravý důvod podání žádosti, k tomu však toto řízení neslouží.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podaly žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 30. 4. 2020, č. j. 45 Az 24/2018 – 31, zamítl.

[6] K námitce přetrvávajících obav z osob, které rodině žalobkyně a) v minulosti vyhrožovaly, krajský soud uvedl, že vzhledem k obecné formulaci tvrzení žalobkyň soud nemá k výše citovaným závěrům žalovaného k této otázce co dodat. Jelikož žalobkyně svou žalobní argumentaci nikterak nerozvedly, nemohl se jí soud blíže zabývat, neboť soud nemůže nahrazovat procesní aktivitu žalobkyň. K otázce, zda-li (by) byly ukrajinské státní orgány schopny a ochotny proti jednání soukromých osob (vyděračů) směřujícímu proti rodině žalobkyň poskytnout účinnou ochranu, se již zdejší soud věnoval v rozsudku ze dne 29. 6. 2015, č. j. 49 Az 37/2013 - 61, k žalobě žalobkyň a manžela žalobkyně a) proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2013, č. j. OAM-273/ZA-ZA06-K01-2012 a č. j. OAM-274/ZA-ZA06-K01-2012. Tehdy žadatelé argumentovali tím, že neměli v zemi původu k ochraně státu fakticky přístup, neboť se neúspěšně obrátili jak na policii, tak na prokuraturu. Krajský soud však dospěl k závěru, že tato jejich argumentace neobstojí, neboť jednak je věrohodnost jejich tvrzení snížena pro značné rozpory, jednak neposkytují dostatečný podklad pro závěr o nemožnosti využití ochrany státu. Krajský soud v předcházejícím rozsudku konstatoval neochotu žadatelů řešit své potíže standardní cestou přímo v zemi původu, neboť namísto toho dali přednost vycestování do České republiky. Krajský soud proto tehdy uzavřel, že žadatelé nedoložili a zároveň ze shromážděných podkladů o zemi původu nevyplývá, že by se se svými obtížemi nemohli obrátit na státní orgány, resp. že by je tamní orgány nebyly schopny nebo ochotny ochránit. Kasační stížnost žadatelů proti uvedenému rozsudku krajského soudu byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 Azs 189/2015 - 22, s tím, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny jejich vznesené námitky.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle níž žalobkyním nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ze zpráv shromážděných žalovaným i z veřejně dostupných informací je nepochybné, že k ozbrojeným střetům vyznačujícím se značným rizikem pro civilní obyvatelstvo dochází pouze na menší části území Ukrajiny (Doněcká a Luhanská oblast). Situace ve zbytku země je dle dostupných informací bezpečná. Žalobkyně přitom pocházejí ze Zakarpatské oblasti, kde konflikt vůbec neprobíhá, což potvrdila dokonce sama žalobkyně a) i její manžel.

Žalobkyně a) v průběhu řízení neuvedla žádné důvody, pro které by žalovaný měl s ohledem na bezpečnostní situaci v zemi původu udělit žalobkyním doplňkovou ochranu, žalovaný proto nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobkyním vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí.

[8] Pokud jde o posouzení žádosti žalobkyň z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, konkrétně námitky, že vycestováním žalobkyň by bylo nepřiměřeně zasaženo do jejich práva na soukromý a rodinný život zakotvený v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, uvedl krajský soud, že Nejvyšší správní soud se předestřenou otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu zabýval opakovaně, její zodpovězení nicméně doznalo v jeho judikatuře změn, jak správně poukázaly žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V tomto rozsudku totiž Nejvyšší správní soud upozornil zejména na svůj předcházející rozsudek ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, publ. pod č. 2836/2013 Sb. NSS, jímž mělo dojít k dalšímu rozšíření toho, co je možno chápat jako možné porušení čl. 8 Úmluvy odůvodňující udělení doplňkové ochrany, přičemž Nejvyšší správní soud uzavřel, že ve věci žadatelky, která žila v České republice s manželem a dítětem, bude na žalovaném, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s otázkou, zda její tvrzení ohledně délky pobytu v České republice, integrace do české společnosti, manželství a podnikání nepředstavují skutečnosti relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud na základě této judikatury konstatoval, že překonaný pohled žalovaného, zaujatý v žalobou napadeném rozhodnutí, ohledně irelevantnosti rodinného života žalobkyň v České republice je nutno odmítnout. Bylo na žalovaném, aby se vazbami žalobkyň v České republice zabýval. Tak však žalovaný, navzdory uvedenému nesprávnému právnímu názoru, podle krajského soudu učinil.

[9] V žalobou napadeném rozhodnutí totiž žalovaný dospěl k závěru, že neudělením jakékoli formy mezinárodní ochrany žalobkyním není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky v oblasti ochrany rodiny a práva na soukromý a rodinný život, byť v ČR žije tchýně žalobkyně a), která má české občanství a s níž žalobkyně sdílí domácnost. Žalovaný shledal, že Česká republika není jedinou zemí, kde rodina žalobkyň může vést rodinný a soukromý život, s tchýní žalobkyně a) se budou moci navštěvovat. Žalovaný zohlednil, že tchýně žalobkyně a) není na rodině žalobkyň finančně závislá, pracuje a její zdravotní stav není komplikovaný. Od smrti tchána žalobkyně a) uplynulo více než 6 měsíců, nadto tchýně je obklopena kamarády a známými. Ačkoli žalobkyně pobývaly v České republice již od roku 2012, nepodařilo se jim legalizovat si pobyt, musely tak počítat s možností nuceného vycestování a mohly se na ně připravit. Využití institutu mezinárodní ochrany není primárně určeno k legalizaci pobytu.

[10] Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování žadatele hraje podle krajského soudu roli jeho skutkový příběh co do existence takových rodinných či osobních vazeb, že by již nutnost pouhého vycestování z území České republiky mohla být považována za nepřiměřený zásah do jeho života. Žalobkyně v průběhu správního řízení konkrétně uvedly, jak by jejich případné vycestování zasáhlo do jejich soukromého a rodinného života, tyto skutečnosti částečně tvrdily i v žalobě. Nadto uvedly, jak by bylo zasaženo

pokračování

do života tchýně žalobkyně a). Žalovaný proto věnoval svou pozornost právě tomuto posouzení, přičemž proti těmto závěrům žalobkyně ničeho nenamítaly, nezpochybňovaly zejména, že je tchýně žalobkyně a) finančně a v péči o sebe zcela nezávislá, ani závěr o jejím zdravotním stavu. Žalovaný přihlédl též k délce pobytu žalobkyň na území České republiky, k možnosti dalšího vzdělávání žalobkyně b) v zemi původu a její znalosti jazyků, jakož i k jejímu přání zůstat v ČR.

[11] Právo na mezinárodní ochranu však v sobě podle krajského soudu nezahrnuje právo žadatele vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že snaha žalobkyň o legalizaci pobytu na území ČR není azylově relevantním důvodem, neboť k tomu institut mezinárodní ochrany skutečně primárně neslouží. K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), čehož si byla žalobkyně a) ostatně vědoma, jak vyplývá z její výpovědi i kroků předcházejících podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou podle názoru krajského soudu velmi přísné (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 - 67). Výjimečné okolnosti nebyly v případě žalobkyň prokázány.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobkyně (stěžovatelky) napadly rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž odkazují na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., uvádějí však též důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Mají za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť dle jejich názoru v daném případě krajský soud zásadně pochybil v tom, že se při posuzování důvodů znemožňujících vycestování stěžovatelek zcela nedostatečně zabýval stupněm integrace nezletilé stěžovatelky b) do české společnosti a neřešil tento problém ve své komplexnosti, a přitom se nikterak nezabýval dopady vycestování nezletilé do země původu. V takových případech je přitom nutné, aby státní orgány rozhodující o mezinárodní ochraně nezletilých dětí a jejich rodinných příslušníků vždy žádosti o udělení mezinárodní ochrany posuzovaly ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu v souladu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně zejména s Úmluvou o právech dítěte.

[13] Stěžovatelky v této souvislosti připomínají, že dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí. Dle čl. 6 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte smluvní strany zabezpečují v nejvyšší možné míře zachování života a rozvoj dítěte. Dle čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte smluvní strany zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte.

[14] Krajský soud podle názoru stěžovatelek jednal při svém rozhodování v zásadním rozporu s uvedenými ustanoveními Úmluvy o právech dítěte, když při posuzování důvodů znemožňujících vycestování stěžovatelek do země původu soustředil svou pozornost toliko na jejich rodinný vztah s babičkou nezletilé. V daném případě je však zásadní posoudit,

jaké dopady může mít vycestování na Ukrajinu na celkový vývoj nezletilé. Žalovaný přitom ve správním řízení zjistil, že nezletilá stěžovatelka b) žije na území České republiky od svých tří let, navštěvovala tu jak mateřskou, tak základní školu, v době podání kasační stížnosti docházela na druhý stupeň základní školy. Jak uvedla stěžovatelka a), stěžovatelka b) se „cítí doma“ v České republice, s ohledem na nízký věk, ve kterém začala na území České republiky žít, a délku pobytu na území ČR je logické, že se nezletilá identifikuje jako Češka, a ne jako Ukrajinka. Mimořádný význam má v posuzované věci podle stěžovatelek také skutečnost, že nezletilá, byť je schopna rozumět ukrajinsky, neovládá tamní písmo – cyrilici. Nucené vycestování nezletilé na území Ukrajiny by mělo velmi negativní vliv na její vývoj, ať už tím, že by byla vytržena ze svého sociálního prostředí, nebo tím, že by se ocitla ve státě, kde nemá žádné sociální vazby.

[15] Stěžovatelky namítají, že se krajský soud nikterak nezabýval nesprávným hodnocením žalovaného, podle něhož je tvrzení stěžovatelky a), že dcera chodila v ČR do 4. třídy a má tu známé a kamarády, z pohledu zákona o azylu zcela irelevantní. V souladu s mezinárodními závazky České republiky jsou žalovaný i soud povinni komplexně zkoumat dopady nuceného vycestování nezletilého do země původu. Není přijatelné, aby státní orgány k tomuto uvedly jen tolik, že za nedostatečnou integraci nezletilého do společnosti země původu nesou vinu jeho rodiče, a dále se tím blíže nezabývaly. S těmito závěry je podle názoru stěžovatelek úzce spjata i udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce a) jakožto matce stěžovatelky b), neboť žalovaný musí velmi důsledně zvažovat dopad případného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany matce na její nezletilou dceru.

[16] Stěžovatelky připomínají, že žijí v České republice již osmým rokem, mluví plynule česky, stěžovatelka a) zde byla zaměstnána, stěžovatelky se plně integrovaly do české společnosti, na území České republiky mají již řadu let těžiště svého života a také svou rodinu. Stěžovatelky bydlí u tchýně, resp. babičky, která má české státní občanství a jejíž manžel nedávno zemřel. Pokud by stěžovatelky musely opustit Českou republiku, zůstala by zcela sama. Krajský soud podle stěžovatelek rodinné poměry tchýně stěžovatelky a) v podstatě nezohlednil. Na její dobrý zdravotní stav přitom nelze do budoucna s ohledem na její věk bez dalšího spoléhat. Naopak lze předpokládat, že tchýně stěžovatelky a) bude v následujících letech potřebovat určitou péči, pomoc a podporu, kterou jí bude moci zajistit pouze její rodina, přičemž návrat rodiny stěžovatelek zpět do ČR by pro nezletilou stěžovatelku b) znamenal další vytržení z jejího dosavadního prostředí, tentokrát na Ukrajině.

[17] Stěžovatelky dále namítají, že i přes určité pozitivní kroky a mírný vzestup ekonomiky Ukrajiny není možné tamní situaci označit za trvale stabilní a bezpečnou, a proto i nadále pro stěžovatelky existuje v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy. Krajský soud měl tuto otázku prověřit v souladu se zásadou plné jurisdikce i nad rámec žalobních námitek stěžovatelek.

[18] Žalovaný i krajský soud navíc podle stěžovatelek ve svých rozhodnutích bagatelizují jejich tvrzení o hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob, které se vůči rodině stěžovatelek již dopustily jednání naplňujícího znaky trestného činu. Stěžovatelky se domnívají, že vyhodnocení nebezpečí vážné újmy nemůže být toliko předmětem správního uvážení žalovaného, přičemž odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 - 35. Z uvedeného rozsudku stejně jako z rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 4 Azs 7/2011 – 117, podle názoru stěžovatelek také vyplývá, že dřívější negativní rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu nebrání jejímu pozdějšímu udělení, neboť se mohou změnit okolnosti a žalovaný je vždy povinen posoudit aktuální stav. Krajský soud ve svém rozhodnutí několikrát argumentoval tím, že stěžovatelky podaly opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany z týchž důvodů, avšak stěžovatelky namítají, že po neudělení mezinárodní ochrany na základě první žádosti nastaly nové okolnosti, které by mohly být důvodem pro její udělení v dalším řízení. Zejména stěžovatelky spatřují důvod pro udělení mezinárodní ochrany v tom, že nezletilá stěžovatelka b) je nyní plně integrována do českého prostředí, jejím hlavním jazykem je čeština, přičemž ukrajinsky nehovoří vůbec, pouze rozumí mluvené řeči, ale její přesun na Ukrajinu by znamenal nezbytnost osvojit si další jazyk jako mateřský a naučit se čtení a psaní v novém písmu, což by značně zkomplikovalo její počáteční integraci do ukrajinské společnosti a její vývoj by tak byl silně negativně ovlivněn a zpomalen.

[19] S ohledem na uvedené stěžovatelky navrhují, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil.

[20] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasačních námitek, je přesvědčen o tom, že reagoval na veškeré důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané stěžovatelkami, shromáždil k nim dostatečné podklady a své rozhodnutí též dostatečně odůvodnil.

[21] Žalovaný odkázal na napadený rozsudek, s nímž se ztotožnil, na své rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, příp. aby ji jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelky byly účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeny advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[24] Stěžovatelky v tomto případě namítají, byť v obecné rovině, zásadní pochybení krajského soudu a žalovaného [zejména ve vztahu k nedostatečnému zhodnocení možných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, tedy otázky, zda by vycestování stěžovatelek nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR], které by mohlo mít dopad do jejich hmotně právního postavení a které navíc nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[25] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud připomíná, že, jak již ve své judikatuře mnohokrát konstatoval (viz např. usnesení ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017 – 37), důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu zavedla ČR nad rámec a v rozporu s právní úpravou Evropské unie, která je vtělena do čl. 15 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepřacované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“), jemuž v zásadě odpovídají pouze důvody udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu (srov. rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 12. 2014, *M'Bodj*, C-542/13, ECLI:EU:C:2014:2452), nicméně k tomuto rozporu se směrnicí nemohou žalovaný ani soudy přihlížet v neprospěch žadatele o udělení mezinárodní ochrany a musí tedy naopak tuto zákonnou úpravu dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu aplikovat.

[27] Jak již konstatoval krajský soud, Nejvyšší správní soud se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a tedy případného udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu žadateli o mezinárodní ochranu opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] (...), od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince.“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku dále vyjádřil v tom smyslu, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47). Při stanovení rozsahu povinností státu je však v každém případě

pokračování

nutné zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.

[28] Krajský soud v této souvislosti důvodně připomněl též navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, a ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 - 35. Již z prvně jmenovaného rozsudku totiž vyplynulo, že při posuzování otázky, zda by již vycestování žadatelky o mezinárodní ochranu v uvedené věci, která rovněž žila v ČR společně se svým nezletilým dítětem a manželem, bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života, a zda tedy jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, se zpravidla nelze spokojit s pouhým konstatováním, že žadatelka i její rodinní příslušníci mají občanství země původu, a mohou tam tedy společně odcestovat a existenci rodiny tím zachovat. Žalovaný je v takovém případě povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami takového kroku, mezi něž by mohl patřit např. nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejích rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu. Není-li přestěhování rodiny do země původu právně či fakticky možné, je žalovaný dále povinen se zabývat i tím, zda má žadatelka možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana, a zda by neudělení doplňkové ochrany dle uvedeného ustanovení nevedlo k takovému odloučení žadatelky od jejího nezletilého dítěte, které by bylo třeba považovat za nepřiměřený zásah do jejího rodinného života.

[29] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkami v tom ohledu, že v rámci uvedeného posouzení je žalovaný povinen zohlednit i mezinárodní závazky, které pro ČR vyplývají z Úmluvy o právech dítěte, zejména vzít v úvahu tzv. nejlepší zájem dítěte, tedy základní hledisko, které jsou smluvní strany Úmluvy o právech dítěte povinny promítnout do veškerého rozhodování, jež se přímo či nepřímo dotýká právě zájmů nezletilých dětí. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že při posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince je třeba v případě, že se tyto dopady dotýkají nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z níž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku obsáhle citoval, zohledňovat nejlepší zájem dítěte, tedy zabývat se pečlivě situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu či míru závislosti na péči daného cizince. Nejlepší zájem dítěte nutně nemusí vždy převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah, přiznat mu stěžejní význam a dosáhnout spravedlivé rovnováhy mezi uvedenými konkurujícími zájmy (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33, publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS a tam citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40).

[30] Ačkoli se citovaná judikatura vztahuje primárně k rozhodnutím správních orgánů přijatým podle zákona o pobytu cizinců, musí být za situace, kdy zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost udělit žadateli doplňkovou ochranu mj. v případě, kdy by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR (tedy např. s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak je interpretován v judikatuře ESLP, a

s výše citovanými ustanoveními Úmluvy o právech dítěte), přiměřeně uplatňována právě i na posouzení skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[31] V daném ohledu neshledal Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, neboť krajský soud v rámci uplatněných žalobních bodů posuzoval, do jaké míry se uvedenými hledisky zabýval žalovaný, a přestože korigoval jeho právní závěry, shledal jeho úvahy ohledně souladu vycestování stěžovatelek s mezinárodními závazky ČR dostačujícími, přičemž tento svůj názor krajský soud přezkoumatelně odůvodnil. Na straně druhé však musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že se s tímto názorem krajského soudu, jak byl výše rekapitulován, neztotožnil.

[32] Na rozdíl od krajského soudu totiž Nejvyšší správní soud shledal úvahy žalovaného k dané otázce zcela nedostatečnými. Žalovaný se v části svého rozhodnutí, v níž posuzoval možné důvody udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu skutečně věnoval výlučně vztahu stěžovatelky a) k její tchýni, která je českou občankou, obdobně žalovaný postupoval ve svém rozhodnutí ze dne 1. 11. 2018, č. j. OAM-433/ZA-ZA11-K02-2018, jímž neudělil mezinárodní ochranu L. M., manželce stěžovatelky a) a otci stěžovatelky b) (Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 4. 2020, č. j. 45 Az 25/2018 – 30, řízení o kasační stížnost proti tomuto rozsudku je vedeno Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 161/2020). Žalovaný v nyní posuzované věci stěžovatelek poznamenal, že tchýně stěžovatelky a) je v předdůchodovém věku, nicméně stále pracuje, je tedy finančně soběstačná, v ČR vlastní byt, kde rodina stěžovatelek pobývá, a její zdravotní stav není komplikovaný, i přes tvrzený nepříznivý psychický stav od smrti jejího manžela v době rozhodování žalovaného uplynulo již půl roku, navíc tchýně stěžovatelky a) má v ČR řadu přátel a známých. Žalovaný tedy nevidí důvod, proč by tchýně stěžovatelky a) nemohla stěžovatelky navštěvovat na Ukrajině, a naopak, proč by v rámci bezvízového styku stěžovatelky nemohly navštěvovat ji v ČR, a to i vzhledem k tomu, že stěžovatelce a) nebylo uloženo správní vyhoštění, ale pouze povinnost opustit území ČR. Aniž by Nejvyšší správní soud předjímal své závěry ve věci sp. zn. 5 Azs 161/2020, kde jde o bližší vztah manžela stěžovatelky a) a jeho matky, souhlasí Nejvyšší správní soud s žalovaným a krajským soudem, že vzhledem k uvedeným skutečnostem nezakládá samotný vztah stěžovatelky a) k její tchýni důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.

[33] Žalovaný však pochybil, jestliže se vůbec nezabýval otázkou vztahu nezletilé stěžovatelky b) k její babičce, s níž stěžovatelka b) od raného dětství sdílí společnou domácnost, a je tedy otázkou, jak by nezletilá nesla přerušení tohoto soužití a jeho případné nahrazení pouze krátkodobějšími vzájemnými návštěvami. Tento dílčí deficit je však pouze součástí širšího a zásadnějšího pochybení žalovaného, který nejenže nedostatečně, ale vlastně vůbec neposuzoval možné důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu z pohledu osobních a rodinných vazeb nezletilé stěžovatelky b) na území ČR, a to jak pro účely vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelky b), tak žádosti její matky, stěžovatelky a), neboť je samozřejmě za daných okolností obtížně představitelné, že by každá z těchto žádostí měla odlišný osud.

pokračování

[34] Jak již bylo konstatováno, žalovaný se v části věnované posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu osobnímu a rodinnému životu nezletilé stěžovatelky b), resp. otázky nejlepšího zájmu tohoto dítěte, nevěnoval vůbec, v rámci posuzování důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, kam tato otázka zjevně vůbec nepatří, žalovaný konstatoval, že tvrzení stěžovatelky a) o tom, že její dcera chodí do 4. třídy základní školy a má v ČR známé a kamarády, je z pohledu azylového zákona zcela irrelevantní. Zjevnou nesprávnost tohoto závěru z pohledu § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu již konstatoval krajský soud. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka a) mohla přinejmenším předvídat, že v případě neudělení mezinárodní ochrany ani jiného druhu pobytového oprávnění v ČR bude nezbytné vycestování stěžovatelek z ČR a tedy i výuka nezletilé stěžovatelky b) v jiném státě, pravděpodobně v zemi původu. Ovšem Nejvyšší správní soud má za to, že tato skutečnost, tedy možnost stěžovatelky a) předvídat nucené vycestování své i své dcery, nic nemění na tom, že stěžovatelka b) žije v ČR již od svých tří let, navštěvovala tu mateřskou školu a již řadu let je žákyní základní školy a je podle všeho v českém prostředí plně integrována, neboť jejím prvním jazykem je čeština, stěžovatelka sice rozumí, ale nemluví a tudíž pravděpodobně ani nečte a nepíše v ukrajinštině či v ruštině.

[35] Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí s ničím nepodloženým závěrem žalovaného, podle něhož budoucí návštěva školských zařízení na Ukrajině nebude nezletilé stěžovatelce b) klást žádné nepřekonatelné překážky. Žalovaný k této otázce nedostatečně zjistil skutkový stav, resp. nezjistil ho nad rámec pohovoru se stěžovatelkou a) vůbec, ačkoli se jeví jako nezbytné vyžádat si k této otázce vedle základních informací o zemi původu týkajících se tamního školského systému alespoň stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí, případně i posudek dětského psychologa, na jejichž podkladě by bylo možné ve vztahu k věku, dosavadní výchově a vzdělání, stupni rozumové a mravní vyspělosti, jakož i dalším individuálním charakteristikám nezletilé stěžovatelky b) posoudit, zda by její nucené vycestování na Ukrajinu nebylo za daných okolností natolik negativním zásahem do jejího duševního vývoje, že by toto vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

[36] Ani obecné konstatování žalovaného, že stěžovatelce a) dosud nebylo uloženo správní vyhoštění a že si stěžovatelky mohou legalitu svého dalšího pobytu na území ČR zajistit prostřednictvím příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, byť by to pro ně pravděpodobně znamenalo nutnost dočasně opustit území ČR, nemůže bez dalšího obstát. I pokud Nejvyšší správní soud pomine zjevně negativní dopad opakovaného stěhování na Ukrajinu a zpět na nezletilou stěžovatelku b), není vůbec zřejmé, zda skutečně mají stěžovatelky možnost získat nějakou formu pobytového oprávnění na území ČR dle zákona o pobytu cizinců, a žalovaný, ač by mu v tomto ohledu řada okolností měla být známa i z úřední činnosti, se touto otázkou pro účely možných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu vůbec nezabýval. Ze správního spisu, resp. z rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti manžela stěžovatelky a), pouze vyplývá, že manžel stěžovatelky a) se opakovaně snažil získat v ČR povolení k trvalému pobytu, ale jeho žádost byla vždy zamítnuta, a že ani stěžovatelkám nebyl po 27. 5. 2018 žádný druh pobytu povolen; více však o této otázce není známo.

[37] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační námitky důvodnými v tom ohledu, že žalovaný k otázce, zda by vycestování stěžovatelek z hlediska zájmů nezletilé

stěžovatelky b) nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR a zda tedy stěžovatelkám nepřísluší doplňková ochrana dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, nezjistil dostatečně skutkový stav a výše uvedenými hledisky se dostatečně ani přezkoumatelně nezabýval. Krajský soud měl pro tyto důvodně vytýkané vady rozhodnutí žalovaného zrušit, jestliže tak neučinil, a namísto toho žalobu zamítl, nemůže ani jeho rozhodnutí v této části obstát.

[38] Ostatní kasační námitky stěžovatelek naopak Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal.

[39] Pokud jde o tvrzené nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, které stěžovatelkám má nadále hrozit ze strany soukromých osob v Chustu, odkud rodina stěžovatelek pochází, krajský soud odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 29. 6. 2015, č. j. 49 Az 37/2013 - 61, jímž zamítl žalobu stěžovatelek a manžela stěžovatelky a) proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2013, č. j. OAM-273/ZA-ZA06-K01-2012 a č. j. OAM-274/ZA-ZA06-K01-2012, ve věci jejich prvních žádostí o udělení mezinárodní ochrany, přičemž své závěry k dané otázce opřel zejména o nízkou hodnověrnost výpovědí stěžovatelky a) a jejího manžela, které vykazovaly podle krajského soudu v tomto ohledu značné rozpory. Tyto závěry stěžovatelky ani v nynější kasační stížnosti konkrétně nezpochybňují, jejich námitka, podle níž posouzení nebezpečí vážné újmy nemůže být toliko předmětem správního uvážení žalovaného, se zcela míjí s podstatou věci, neboť posouzení dané otázky nebylo ani v nyní posuzovaném rozhodnutí žalovaného předmětem jeho správního uvážení.

[40] Pokud jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný shromáždil dostatečně aktuální a adresné informace o zemi původu ohledně závěru, že ozbrojený konflikt na jihovýchodě Ukrajiny, byť jistě kolísavé intenzity, se teritoriálně ustálil na linii dotyku obou znepřátelených stran a že bezpečnostní situace v Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny, odkud stěžovatelky pocházejí a která je vzdálená od míst, kde se tento konflikt odehrává, jak jen to je v rámci Ukrajiny možné, je klidná a stabilní, takže lze nepochybně konstatovat, že stěžovatelkám v této oblasti uvedený typ vážné újmy nehrozí.

IV.

Závěr a náklady řízení

[41] Ve výše uvedeném rozsahu tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

V něm bude žalovaný postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[42] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelky byly na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci úspěšné. Stěžovatelky ovšem byly ve smyslu § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v relevantním znění, osvobozeny od placení soudního poplatku v řízení o žalobě i o kasační stížnosti a z obsahu spisu krajského soudu je patrné, že v řízení před krajským soudem nebyly zastoupeny a nedoložily, že by jim v souvislosti s tímto řízením vznikly jakékoli jiné náklady. V řízení o kasační stížnosti byly stěžovatelky zastoupeny advokátem, Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, kterého jim ustanovil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 5. 2020, č. j. 5 Azs 162/2020 – 14. Stěžovatelky tedy nedoložily, že by v řízení o žalobě či v řízení o kasační stížnosti vynaložily jakékoli náklady, proto jim Nejvyšší správní soud jejich náhradu nepřiznal.

[43] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený advokát, Mgr. Ing. Martin Kopecký, učinil dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti). Vzhledem k tomu, že se jednalo o společné úkony při zastupování dvou osob, náleží advokátovi za každý tento úkon a každou osobu odměna 3100 Kč snižená o 20 % (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 10 520 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 %, celkem tedy přísluší zástupci stěžovatele částka 12 729 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. června 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu